

РЕШЕНИЕ

№ 41527

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10931** по описа за **2025** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във вр.с чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Л. С. И.- полицейски орган при ГДБОП- МВР, чрез юрк. Б., срещу Решение от 24.06.2025 година, постановено по анд № 11621//2024г. по описа на СРС, 22 състав

С решението СРС е отменил Заповед за задържане на лице № 12663з-179/30.10.2024г., издадена от полицейски орган при ГД“БОП“.

В касационната жалба се навеждат доводи , че обжалваното съдебно решение е неправилно, необосновано, постановено в нарушение на материалния закон. Счита, че заповедта съдържа определените в чл. 74, ал. 2, т. 1 – т. 6 от ЗМВР реквизити, включително посочване на правно основание за издаването ѝ – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, както и фактическо описание на основанието за задържане, формулирано като наличието на данни за извършени престъпления-участие в ОПГ по чл. 321 ал.3 вр. ал.2 от НК и трафик на хора с цел да бъдат използвани за развратни действия по чл.159 а, чл. 159 г от НК, разследвани по досъдебно производство № 446/2024г. на ГДБОП. Излагат се аргументи, че за прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин извършването на престъпление по смисъла на НК, неговото авторство и вината на конкретното лице. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР изисква единствено наличието на данни, че задържаното лице е извършило престъпление, каквито данни са били налице във връзка с разследването по ДП № 446/2024г.Неправилно СРС е приел, че не можело да се

направи извод за съпричастност на лицето към твърдените престъпления и че поради това заповедта е издадена при липса на материалноправните предпоставки на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Иската се отменя на решението на СРС и вместо това АССГ да отхвърли оспорването срещу заповедта.

В съдебно заседание, касаторът – на Л. С. И.- полицейски орган при ГДБОП- МВР редовно и своевременно призван, не се явява. Жалбата на заявените основания се поддържа юрк. Б., който заявява претенция за присъждане на разноски за касационно производство.

Ответникът по касация- Р. В. А., редовно и своевременно призван, не се явява. Същият се представлява от адв. А., която оспорва жалбата и поддържа съображенията в отговора на КЖ, че решението на СРС е постановено при правилно приложение на материалния закон.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Заповедта за задържане е издадена от полицейски орган при ГД“БОП“, който именно е издател на заповедта. Всички призовки и конституирането на ответника по жалбата са изпратени до физическото лице Л. С. И. / “ Л. С. И. – като ответник“/, същото физическо лице е и в списъка за призоваване, което е недопустимо, и самото физическо лице, издало Заповедта за задържане не може да бъде конституирано като ответник по жалбата в този вид административно-наказателни дела. Съгласно чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, задържаното лице има право да обжалва законността на задържането пред районния съд по седалище на органа. Съдът се произнася по жалбата незабавно, като решението му подлежи на касационно обжалване по реда Административнопроцесуалния кодекс пред съответния административен съд.

От анализа на разпоредбата е видно, че по делата, независимо, че се развиват пред районен съд, то като ответник по тях следва да бъдат конституиран съответният полицейски орган, който е издал Заповедта за задържане, а не физическото лице, издало Заповедта за задържане. Независимо от обстоятелството, че производството се разглежда от районен съд, то същото се развива не по правилата на ЗАНН и съответно на това страна по тези дела като ответник се конституира не учреждението или организацията, към което принадлежи органът, издал Заповедта за задържане, а полицейският орган, издал Заповедта/ именно по неговото седалище се определя местната подсъдност по този вид дела. Недопустимо е да се конституира физическо лице, индивидуализирано поименно, което е издало съответната Заповед за задържане, защото физическото лице не може да отговаря за разноски/ възниква въпросът как ако бе присъдил разноски СРС би осъдил физическото лице, което обаче действа в качеството на орган, издало съответния акт да понесе лично разноски по делото и да ги заплаща от собствения си бюджет, а не от бюджета на органа, към който се числи, още повече, че самото физическо лице не участва в процеса, за да брани свои лични права и интереси. Очевидно е, че не такава е волята на законодателя. Освен това, обстоятелството, че Заповедта е издадена от Полицейски орган/ като длъжността се е заемала от определено физическо лице, не води до извод, че именно това физическо лице следва да бъде конституирано в лично качество. Преценката дали Заповедта е издадена от компетентен орган/ съответно на това дали лицето, издало Заповедта за задържане към датата на издаването и е заемало съответната длъжност не води до извод, че следва да бъде

конституирано като физическо лице това лице, издало Заповедта за задържане, тъй като ако това лице престане в следствие да осъществява тази длъжност/, то тогава по логиката на СРС би следвало да се прекрати производството по делото, тъй като физическото лице вече е престанало да бъде полицейски орган. СРС е следвало да конституира надлежната страна в процеса- като ответник именно Полицейски орган при ГД“БОП“, а не физическото лице Л. С. И.. Конституирането и призоваването на физическо лице, вместо орган, издал Заповедта за задържане води до недопустимост на съдебното решение и предполага обезсилването му / с оглед Тълкувателно постановление от 28.04.2023 година на ВАС и ВКС/, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което съдът следва да призове надлежната страна в процеса- именно Полицейски орган при ГДБОП- МВР, да изложи конкретни и ясни мотиви-относно това Заповедта издадена ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, при издаването и спазени ли са процесуално правните и материалноправните разпоредби. При новото разглеждане на делото СРС следва да се произнесе и по разностите в касационното производство по аргумент от нормата на чл.226,ал.3 АПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.3 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА РЕШЕНИЕ от 24.06.2025 година, постановено по анд № 16211/2024г. по описа на СРС, 22 състав.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪДЕБЕН СЪСТАВ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2